

Arrest

nr. 123 769 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren in Nalchik, Kabardino-Balkarië op 14 december 1994. U bent de dochter van **N.Z.** en **N.B. (O.V. X)**.*

U woonde met uw ouders in Germentchik, het geboortedorp van uw moeder in Kabardino-Balkarië. U verbleef er in het ouderlijk huis van uw moeder.

Uw gezin leefde reeds geruime tijd op gespannen voet met verwanten van uw moeder. Immers, uw moeder en haar familie zijn moslims, terwijl uw vader een christen is.

In oktober 2010 besliste uw vader, ondanks de spanningen, om zijn kinderen niettemin volgens de christelijke tradities te laten dopen. Daarom vertrok u op 29 oktober 2010 met uw familie naar Pyatigorsk. U logeerde er bij een zekere A., een vriend van uw vader, die hij voorheen in Pyatigorsk had leren kennen.

Op 30 oktober 2010 werden u, uw broer en uw zussen gedoopt.
De dag nadien keerde u terug naar Germentchik. Op school verklaarde u dat u enkele dagen weg was geweest om u te laten dopen en daardoor kreeg u, meer dan vroeger, problemen.
Na 1 januari 2011 zou u ten gevolge van enkele pogingen tot intimidatie, niet meer naar school gaan.
Op 24 april 2011 werd uw vader door de wijkagent en 2 onbekenden opgepakt. Gedurende 2 dagen werd uw vader vastgehouden. Uw vader kreeg enkele klappen en hij werd onder druk gezet om zichzelf en de rest van zijn gezin tot de islam te bekeren. Op de plaats van zijn detentie, bij de politie, werd uw vader zelfs door de neef van uw moeder, een zekere B.B., onder druk gezet. Deze neef van uw moeder werkte tot 2005 zelf voor de politie, maar toen ging hij met pensioen en hij sloot zich meteen aan bij een groepering van wahabieten, waarin hij een vooraanstaande rol speelde.
Uw vader werd vrijgelaten, maar in plaats van de nodige stappen te ondernemen om zich, net als zijn kinderen, te bekeren tot de islam, contacteerde uw vader een vriend in Nalchik. Hij kwam u thuis ophalen en liet jullie bij hem logeren. Uw moeder bleef achter.
Op 1 mei 2011 verliet u Nalchik, samen met uw vader en 2 zussen. U verbleef in Sint-Petersburg in afwachting van de nodige reisdocumenten. In een personenauto reisde u van Sint-Petersburg naar Finland. In Finland nam u het vliegtuig naar België.
U kwam in België aan op 17 mei 2011 en de daaropvolgende dag, in casu op 18 mei 2011, vroeg uw vader **N.Z. (O.V. 6.355.011)** voor het eerst asiel bij de bevoegde instanties. U was op dat ogenblik nog minderjarig.
Uw moeder, **N.B. (O.V. 6.355.011)**, zou haar gezin later, samen met de andere kinderen vervoegen. Zij vroeg asiel op 30 juni 2011.
Uzelf vroeg voor het eerst asiel op 20 februari 2013. In het kader van deze asielaanvraag legt u uw doopakte voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor deze asielaanvraag, in casu uw eerste, beroept op problemen in uw herkomstland omwille van uw religie en het gemengd (christelijk/islamitisch) huwelijk van uw ouders.
Tegen uw vader zou een valse zaak gestart zijn omdat hij een christen was en zijn kinderen, onder wie uzelf, eind oktober 2010 liet dopen.
Uzelf zou, nadat u gedoopt werd, op school gediscrimineerd zijn en daarnaast werd u enkele keren belaagd door de zoon van de neef van uw moeder. Het was diezelfde neef van uw moeder, B.B., die verantwoordelijk was voor de problemen van uw vader.
Tijdens uw eerste asieltelling verklaarde u (CGVS 1, p.5-6) dat u uw asielmotieven aan deze van uw ouders verbindt.
Welnu, voor wat betreft de door uw ouders ingediende eerste asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het Commissariaat-generaal oordeelde immers dat de asielaanvraag van uw ouders onmiskenbaar een bedrieglijk karakter heeft, aangezien hun verklaringen op cruciale punten tegenstrijdig, niet plausibel en ongeloofwaardig waren.
Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw ouders maakten geen cassatieberoep aanhangig bij de Raad van State.
Nadien dienden uw ouders nog 2 nieuwe asielaanvragen in, waarvan de laatste gelijktijdig met uw huidige aanvraag, maar deze werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 13quater).
Blijkens de door uw ouders ingevulde verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor hun tweede en derde asielaanvraag, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, hielden uw ouders klaarblijkelijk vast aan de eerder door hen ingeroepen asielmotieven, waarvan het Commissariaat-generaal eerder oordeelde dat deze een bedrieglijk karakter hebben.
Uit uw eigen verklaringen blijkt daarnaast (CGVS 1, p.3) dat uw ouders ook nieuwe asielaanvragen indienden omdat ze buiten het in België voorziene opvangnetwerk voor vluchtelingen dreig(d)en te vallen.
Verder hebt u geen weet van eventuele nieuwe elementen die uw ouders zouden kunnen aanbrengen voor een nieuwe asielaanvraag (CGVS 1, p.3).
Voor wat betreft de door uw ouders ingeroepen asielmotieven en de directe aanleiding voor jullie vlucht, in casu een gefabriceerde zaak tegen uw vader, kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.
Voor de volledige motivering van de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw ouders wordt verwezen naar de kopie van de weigeringsbeslissing op naam van uw vader, die eveneens als bijlage bij uw administratief dossier is gevoegd.

De vaststelling dat het asielrelaas van uw ouders ongeloofwaardig werd bevonden, en het feit dat het motief van uw persoonlijk probleem hetzelfde is als het motief van de door uw ouders aangehaalde vervolgingsproblemen (het feit dat jullie christelijk gedoopt zijn), legt reeds een ernstige hypotheek op uw persoonlijke geloofwaardigheid.

Bovendien werden in uw persoonlijke verklaringen vaststellingen gedaan, die ook uw geloofwaardigheid ondergraven en wel omwille van de hierna beschreven elementen.

Zo werden enkele ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw vader over belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Uzelf verklaart uitdrukkelijk dat uw persoonlijke problemen begonnen nadat u, eind oktober 2010, gedoopt werd (CGVS 1, p.6).

Verder verklaart u (CGVS 1, p.9) dat u vanaf 1 januari 2011 niet meer naar school ging.

Tussen uw terugkeer voor uw doopsel en 1 januari 2011 ging u nog sporadisch naar school, na nieuwjaar ging u helemaal niet meer (CGVS 1, p.9).

Uw vader verklaarde echter dat u niet meer naar school ging na 1 november 2010 (CGVS, gehoorverslag vader, p.14).

U werd met de vastgestelde tegenstrijdigheid geconfronteerd.

Daarop herhaalt u dat u in deze periode wél nog naar school ging, maar op onregelmatige basis (CGVS 1, p.9).

Welnu, daarmee wordt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven, aangezien uw vader dienaangaande uitdrukkelijk verklaarde dat u niet meer naar school ging vanaf 1 november 2010.

Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Van u en uw vader mocht immers verwacht worden dat jullie eenduidiger verklaringen zouden afleggen over het moment dat u niet meer naar school ging.

Deze vaststelling is relevant en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen op school, aangezien het periode betreft meteen na uw doopsel en uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van meerdere problemen aldaar, vooral na uw doopsel eind oktober 2010 (discriminatie door leerkrachten, pogingen tot intimidatie en/of ontvoering door A.B.) uiteindelijk genoopt zou zijn om niet langer naar school te gaan.

Uw vader hield, blijkens zijn verklaringen, kennelijk rekening met het feit dat uw doop mogelijk tot problemen kon leiden op school, aangezien hij beweerde (CGVS, gehoorverslag vader, p.15) dat hij de kinderen waarschuwde dat ze op school beter niet konden zeggen dat ze gedoopt waren.

Op de vraag of uw vader u waarschuwde, beweerde u echter dat hij dit niet deed (CGVS 1, p.9).

U werd geconfronteerd met uw vader zijn verklaringen, waarop u beweert dat uw vader mogelijk andere kinderen van het gezin had gewaarschuwd, maar uzelf niet (CGVS 1, p.9).

Verder verklaart u niet te kunnen weten waarom uw vader u dan als enig kind niet zou gewaarschuwd hebben en u geeft aan hiervoor geen enkele plausibele uitleg te kunnen geven (CGVS 1, p.9).

Deze tegenstrijdigheid is relevant, aangezien uw vader zich kennelijk bewust was van het risico op mogelijke problemen voor u (en de andere kinderen) naar aanleiding van jullie doopsel.

Dat u en uw vader tegenstrijdige verklaringen afleggen over het feit of hij u al dan niet tot discretie op school aanmaande na uw doopsel, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Na Nieuwjaar 2010 – 2011 besliste uw vader, blijkens uw verklaringen, dat u helemaal niet meer naar school mocht gaan; hij vreesde voor uw veiligheid (CGVS 2, p.10).

U weet echter niet waarop deze vrees van uw vader gestoeld was, hij heeft het u niet verteld, en u heeft het hem ook niet gevraagd (CGVS 2, p. 9,10).

Vanuit de vaststelling dat hij eerder had vernomen van de bedreigingen aan uw adres en de pogingen tot ontvoering en dit geen aanleiding was voor een volledig schoolverbod (u ging voor nieuwjaar nog steeds (sporadisch) naar school (CGVS 2, p.10), is uw onwetendheid over de reden van zijn schoolverbod na nieuwjaar niet aannemelijk.

Bovendien verklaart u zelf (CGVS 2, p.9) dat u uw school wilde afmaken om hogere studies te kunnen aanvatten.

Bijgevolg had u er persoonlijk belang bij om te weten waarom uw vader destijds de ingrijpende beslissing nam om u definitief te verbieden nog naar school te gaan.

Dat u aangeeft geen slechte herinneringen meer naar boven te willen halen en in uw herkomstland toch geen normaal leven (meer) te kunnen leiden (CGVS 2, p.10), voldoet niet qua uitleg voor het niet informeren naar een belangrijk aspect van uw asielrelaas.

Uw nalatigheid terzake, ondanks uw jeugdige leeftijd, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Bovendien verklaart u zelf (CGVS 2, p.9) dat u uw school wilde afmaken om hogere studies te kunnen aanvatten. Bijgevolg had u er persoonlijk belang bij om te weten waarom uw vader destijds de ingrijpende beslissing nam om u definitief te verbieden nog naar school te gaan.

Uw geloofwaardigheid wordt door deze vaststelling verder ondermijnd.

Los van de hiervoor gedane vaststellingen moet worden opgemerkt dat het weinig plausibel is dat de zoon van een gekende wahabiet u zou intimideren, bedreigen of trachten te ontvoeren in een openbare plaats als een school.

Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de autoriteiten van Kabardino-Balkarië wetten hebben aangenomen om het wahabisme te bestrijden. Dat de zoon van een bekende wahabiet u, samen met andere wahabieten, zou viseren op een publieke plaats als een school, en bijgevolg een onnodig en groot risico liep, is daarom weinig geloofwaardig.

Dit temeer uw belangrijkste belager, A.B., de zoon van de neef van uw moeder, goed wist waar u woonde, u derhalve makkelijk kon schaduwen buiten uw woonst om u, op meer verborgen wijze, te intimideren met het oog op een gedwongen bekering. Dat de zoon van een bekende wahabiet u op publiek terrein intimideerde of zelfs aanstalten maakte om u te ontvoeren, is weinig geloofwaardig te noemen.

Er werden verder een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uzelf en uw ouders over de periode vanaf uw vlucht uit uw herkomstland.

Uit uw verklaringen blijkt dat u na de vrijlating van uw vader, na diens eenmalige arrestatie, werd opgehaald door een vriend van uw vader, een zekere S.B. (CGVS 1, p.9).

In dat verband verklaart u (CGVS, p.9) dat uw moeder thuis achterbleef en dat tot aan haar vertrek naar België (CGVS1, p.10). U weet dit met zekerheid omdat uw vader uw moeder daar (thuis) opbelde op het ogenblik dat u al uw woonplaats (in Germenchik) had verlaten (CGVS 1, p.10).

Uw vader verklaarde echter (CGVS, gehoorverslag vader, p.16) dat heel het gezin naar Nalchik ging samen met de genoemde S.B. en tevens beweerde uw vader dat uw moeder sindsdien niet meer naar jullie woonst terugkeerde.

Bovendien beweerde uw vader dat hij enkel via een vriend nog contact met uw moeder onderhield en niet, zoals u zelf kennelijk beweert, rechtstreeks en telefonisch.

Uw moeder verklaarde tijdens haar asielgehoor dat het hele gezin meeding met S.B. en ook zij beweerde dat ze niet meer naar huis terugkeerde nadien (CGVS 1, gehoorverslag moeder, p.6).

Bij confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen tussen enerzijds uw moeder en uzelf en anderzijds uw vader, volhardt u enkel in uw verklaringen en u verklaart geen uitleg te hebben voor de tegenstrijdigheid (CGVS 1, p.10), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid vanzelfsprekend niet wordt opgeheven.

Op basis van deze zeer manifeste tegenstrijdigheid ontstaat niet enkel gereede twijfel of u en uw gezinsleden gelijktijdig jullie oorspronkelijke woonplaats in Germenchik ontvluchtten, maar deze vaststelling bevestigt tevens het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid over de gebeurtenis die de directe aanleiding zou geweest zijn voor uw vlucht en die van uw gezinsleden, in casu de arrestatie van uw vader in het kader van een gefabriceerde (straf)zaak tegen hem.

Tot slot bestaat ook gereede twijfel over de door u beschreven vluchtroute vanuit uw herkomstland. In casu blijkt u vrijwel totaal onwetend te zijn over belangrijke aspecten van uw vlucht naar België.

Zo weet u niet of u met een vals paspoort hebt gereisd (CGVS 1, p.4) en evenmin bent u op de hoogte van de voor u gebruikte naam in het paspoort.

Over de voor u aangewende nationaliteit bent u eveneens onwetend en u voegt hier aan toe dat u eigenlijk niets wist over de reis (CGVS 1, p.4).

Welnu, dergelijke onwetendheid doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Weliswaar was u nog jong op het ogenblik dat u naar België reisde – 16 ½ jaar – maar toch kan verwacht worden dat u concreter op de hoogte zou zijn van aspecten van uw reis naar België, zowaar een voor een jeugdig iemand ingrijpende onderneming.

Bijgevolg wordt in uw geval, net zoals bij uw vader, vermoed dat u de voor uw reis naar België gebruikte reis- en identiteitsdocumenten bewust achterhoudt.

In dat verband moet trouwens nog, en tot slot, worden opgemerkt dat u de Belgische autoriteiten geen enkel geldig identiteitsdocument overlegde.

U verklaart (CGVS 1, p.4) dat u vroeger uiteraard een Russisch paspoort had, maar u weet niet waar het nu is. U verklaart voorts (CGVS 1, p.5) dat u het bent kwijtgeraakt en dat zou gebeurd zijn na uw vertrek uit uw herkomstland, maar dit moment kunt u niet nader preciseren; u zou het niet in België kwijtgeraakt zijn, maar waar dan wel, weet u niet (CGVS 1, p.5).

Hoewel een geboorteakte niet het identiteitsdocument bij uitstek is, weet u evenmin wat er met dit document zou gebeurd zijn (CGVS 1, p.5).

Aangezien het intern Russisch paspoort onder meer gegevens bevat over de aflevering van een internationaal paspoort (zie bijgevoegde informatie), ontstaat het vermoeden dat u deze informatie inderdaad wenst achter te houden om aldus het bezit van een internationaal paspoort te verheimelijken en bijgevolg ook uw werkelijk beschreven reisweg vanuit uw herkomstland naar België. Temeer daar ook uw vader omtrent de reisweg en reisdocumenten weinig geloofwaardige verklaringen aflegde (zie beslissing vader).

Deze vaststellingen doen vermoeden dat u, net als uw vader, de werkelijke modaliteiten van uw reis tracht te verheimelijken, wat afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Zoals eerder werd opgemerkt was u weliswaar nog vrij jong op het moment van uw komst naar België, maar intussen kan van u verondersteld worden dat u weet (ook via uw ouders) welk belang de asielinstanties hechten aan het overleggen van identiteits- en reisdocumenten.

Bijgevolg hecht de commissaris-generaal wel enig belang aan het ontbreken van reis- en identiteitsdocumenten, gekoppeld aan het ontbreken van een plausibele uitleg hiervoor.

De hiervoor opgesomde vaststellingen aangaande uw reis en (reis)documenten, bevestigen finaal uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Op basis van de hiervoor gedane vaststellingen, kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt, in het kader van onderhavige aanvraag, enkel uw doopakte over.

Dit document is een indicatie voor uw identiteit en de religie die u aanhangt, feiten welke niet worden betwist.

Het kan de gedane vaststellingen echter niet wijzigen, aangezien u er niet in geslaagd bent om uw problemen omwille van religieuze redenen, aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 31 december 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "*beginselen van behoorlijk bestuur*" en van het "*verbod van willekeur*".

Zij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekster poneert dat "*De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen*" en zij benadrukt dat "*de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden*".

Verzoekster laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat zij later "*een completer verhaal*" zou hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens haar te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

Verzoekster meent dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker "*verwijst naar derden en ook hun naam geeft*", de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt "*net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn*".

Volgens verzoekster kan haar niet ten kwade worden geduid dat zij zich in haar land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Verzoekster klaagt aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij "*ten zeerste getraumatiseerd is*" door hetgeen gebeurd is.

Het feit dat zij (zie het verzoekschrift, p. 4) "*van niet alles op de hoogte is*" kan volgens haar niet tegen haar gebruikt worden, "*temeer er door verzoekster een plausibele uitleg is gegeven geworden hiervoor in de eerste plaats haar jeugdiger leeftijd*" (*sic*).

In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de "*beginselen van behoorlijk bestuur*".

Zij stelt de tegen haar opgeworpen elementen niet te aanvaarden; zij haalt aan dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die haar werden gesteld, maar meent dat zij "*uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten*".

Verzoekster laat gelden dat "*alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*" en dat het een "*essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden*".

Verzoekster verklaart dat zij in haar land van herkomst niet meer naar school ging vanaf januari 2011 en dat zij na november 2010 "*wel nog naar school (is) geweest, doch maar enkel nog een paar keer, sporadisch, niet elke dag en elk moment dat het moest*".

Zij stelt dat haar vader enkel de jongste kinderen gewaarschuwd heeft, maar dat hij dacht dat verzoekster *“uit haarzelf al niets zou zeggen, en in het geval er problemen waren zij wel haar mannetje zou kunnen staan”*.

Verzoekster verklaart dat zij wel degelijk aan haar vader gevraagd heeft waarom zij plots niet meer naar school mocht, *“doch zij heeft hierop het antwoord gekregen dat zij anders problemen zouden krijgen”*. Zij benadrukt dat zij toen nog minderjarig was en dat het *“geenszins gebruikelijk (is) dat kinderen zomaar hun ouders om verantwoording zouden roepen, en zekerlijk al niet volgens de tradities van de cultuur waaruit verzoekster afkomstig is”*.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat het onaannemelijk is dat wahabieten haar viseerden op school, antwoordt zij dat haar woonplaats *“zeer dicht bij de school gelegen was, zodat van zodra zij eigenlijk de ouderlijke woning verliet al zeer dicht bij de school was, en het was daar dat zij dan werd geïdoleerd”*. Zij legt uit *“dat er wel degelijk geen andere mogelijkheden waren om verzoekster op meer verborgen wijze te intimideren of nog aanstalten te maken om haar te ontvoeren”*.

Wat de periode na de vlucht betreft, legt zij uit dat het gezin eerst naar Naltchik is gegaan, waarna haar moeder, zus en broers daar -niet thuis- zijn gebleven.

Inzake haar vluchtroute laat verzoekster gelden dat zij minderjarig was en inderdaad geen weet heeft van het verloop van de reis en de gebruikte documenten. Zij stelt dat de valse documenten door de smokkelaars na afloop van de reis werden afgenomen waardoor ze niet meer kunnen worden voorgelegd en dat zij haar paspoort ergens in Sint-Petersburg is kwijtgeraakt.

In een derde middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van de artikelen 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Zij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en haalt aan dat de beslissing van de commissaris-generaal niet adequaat is gemotiveerd.

Zij voert aan dat in de beslissing ook nergens wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend. Volgens verzoekster werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit haar land van herkomst, *“die er geenszins op verbeterd is”*.

Volgens haar is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geïdoleerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar *“recente informatie inzake dramatische toestand in Kabardino-Balkarië”*, die zij bijvoegt aan haar verzoekschrift.

Zij verwijst tevens naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoekster van te vergewissen dat zij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar haar persoonlijke situatie.

Verzoekster vraagt het beroep tegen de beslissing houdende de afwijzing van haar asielaanvraag, *“gegrond te verklaren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij haar asielmotieven verbindt aan deze van haar ouders N.Z. en N.B. (zie het verhoorverslag van 27 maart, p. 5-6).

In het kader van de (eerste) asielaanvraag van verzoeksters ouders, heeft de commissaris-generaal op 28 september 2011 een beslissing genomen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus; deze beslissing werd op 16 december 2011 bevestigd door de Raad. Er werd geen administratief cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van de samenhangende asielaanvraag zijn afgelegd door familieleden. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van de Raad van 16 december 2011, staat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeksters ouders N.Z. en N.B. vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen die door verzoekster worden aangevoerd.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster tijdens haar verhoren geen nieuwe elementen aanbracht, net zoals in haar verzoekschrift.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de problemen van verzoeksters ouders N.Z. en N.B., waarop verzoekster zich beroept (zie het verhoorverslag van 27 maart, p. 5, 6), kan in haar hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag.

De geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster wordt verder ondermijnd gelet op (i) de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen (zie het verhoorverslag van 27 maart 2013, p. 9) en die van haar vader (zie het verhoorverslag van 12 september 2011, p. 14) aangaande het tijdstip dat zij stopte met schoollopen en over het feit of verzoeksters vader de kinderen waarschuwde dat ze op school beter niet konden zeggen dat ze gedoopt waren (zie haar verhoorverslag van 27 maart 2013, p. 9; zie het verhoorverslag van vader, p. 15); (ii) verzoeksters onwetendheid omtrent de reden waarom zij na nieuwjaar 2010-2011 plots helemaal niet meer naar school mocht gaan (zie het verhoorverslag 18 april 2013, p. 9,10); (iii) het feit dat het niet aannemelijk is dat de zoon van een gekende wahabiet verzoekster dermate zou lastigvallen zijn op school, gezien uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de autoriteiten in Kabardino-Balkarië het wahabisme met wetten trachten te bestrijden, en gezien de belager van verzoekster wist waar zij woonde; (iv) de incoherenties tussen de verklaringen van verzoekster (zie het verhoorverslag van 27 maart 2013, p. 9, 10) en die van haar ouders omtrent de periode vanaf haar vlucht uit haar herkomstland (zie het verhoorverslag van vader, p. 16; zie het verhoorverslag van moeder van 12 september 2011, p. 6); (v) verzoeksters onaannemelijk vage verklaringen over haar reisroute en de gebruikte reisdocumenten (zie het verhoorverslag van 27 maart 2013, p. 4, 5).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad wijst er tevens op dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze ook eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Verzoeksters verklaring in haar verzoekschrift dat zij niet meer naar school ging vanaf januari 2011 en dat zij na november 2010 *“wel nog naar school (is) geweest, doch maar enkel nog een paar keer, sporadisch, niet elke dag en elk moment dat het moest”*, strookt niet met de verklaringen van haar vader, die tijdens zijn verhoor (zie het verhoorverslag, p. 14) uitdrukkelijk aangaf dat zijn kinderen vanaf 1 november 2010 zijn weggebleven van school omdat hij vreesde voor hun veiligheid.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat haar vader enkel de jongste kinderen gewaarschuwd heeft, maar dat hij dacht dat verzoekster *“uit haarzelf al niets zou zeggen, en in het geval er problemen waren zij wel haar mannetje zou kunnen staan”*, wijst de Raad erop dat verzoeksters vader (zie het verhoorverslag, p. 14,15), gevraagd waarom zijn kinderen op school vertelden dat ze gedoopt waren en of hij hen niet had gewaarschuwd, antwoordde: *“Ik heb hen gewaarschuwd, ja, ik zei hen dat het beter was om niets te zeggen? Maar ja: ze hebben het toch gezegd: het zijn kinderen, hé”*.

Het blijkt dat verzoeksters vader aldus geen melding maakte van het feit dat hij enkel de jongste kinderen had gewaarschuwd omdat verzoekster *“uit haarzelf al niets zou zeggen”*.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij wél degelijk aan haar vader gevraagd heeft waarom zij plots niet meer naar school mocht, *“doch zij heeft hierop het antwoord gekregen dat zij anders problemen zouden krijgen”*, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar verhoor op 18 april 2013 geen melding maakte van het feit dat zij hierover geïnformeerd had bij haar vader en zich integendeel afvroeg: *“We zijn nu veilig, waarom moet ik dan die slechte herinneringen terug naar boven halen...?”* (zie het verhoorverslag, p. 10).

Haar opmerking dat zij toen nog minderjarig was en haar ongestaafde bewering dat het *“geenszins gebruikelijk (is) dat kinderen zomaar hun ouders om verantwoording zouden roepen, en zekerlijk al niet volgens de tradities van de cultuur waaruit verzoekster afkomstig is”*, kunnen haar onwetendheid hieromtrent niet verschonen.

Van verzoekster kan immers worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan haar geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Op het argument in de beslissing dat het niet aannemelijk is dat de wahabieten haar viseerden op school, wordt in het verzoekschrift geantwoord dat de woonplaats van verzoekster *“zeer dicht bij de*

school gelegen was, zodat van zodra zij eigenlijk de ouderlijke woning verliet al zeer dicht bij de school was, en het was daar dat zij dan werd gevisieerd".

De Raad is van oordeel dat verzoekster zich hier beperkt tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen en die bovendien strijdig is met haar verklaringen op 18 april 2013 op het Commissariaat-generaal, waar zij aangaf dat de eerste bedreigingen plaatsvonden "*in de school zelf*" (zie het verhoorverslag, p. 8).

Wat de periode na de vlucht betreft, verklaart zij in haar verzoekschrift dat het gezin eerst naar Nalchik is gegaan, waarna haar moeder, zus en broers daar -niet thuis- zijn gebleven.

Deze versie van de feiten strookt niet met de verklaringen van verzoekster bij haar verhoor op 27 maart 2013 op het Commissariaat-generaal waar zij meermaals verklaarde dat haar moeder thuis achterbleef en niet mee met S.B. in Nalchik ging en de andersluidende verklaringen van haar vader hieromtrent uitdrukkelijk tegensprak (zie het verhoorverslag, p. 9, 10).

Bovendien verklaart verzoekster in haar verzoekschrift de tegenstrijdigheid niet tussen haar beweringen (zie het verhoorverslag van 27 maart 2013, p. 10) dat haar vader rechtstreeks en telefonisch naar haar moeder had gebeld, terwijl haar vader (zie het verhoorverslag van vader, p. 16) stelde dat hij enkel via een vriend nog contact met zijn vrouw onderhield.

Waar verzoekster, aangaande haar vluchtroute, aanvoert dat zij minderjarig was op het ogenblik van de reis, en toegeeft dat zij geen weet heeft van het verloop van de reis en de gebruikte documenten, dat de valse documenten door de smokkelaars werden afgenomen waardoor ze niet kunnen worden voorgelegd en dat haar paspoort ergens in Sint-Petersburg is kwijtgeraakt, antwoordt de Raad dat van verzoekster nochtans verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster, een tiener, haast niets kan vertellen over het traject en de organisatie van haar reis.

Op de opmerking in het verzoekschrift dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekster "*ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is*", antwoordt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat de actuele situatie voor vluchtelingen uit haar land van herkomst "*geenszins verbeterd is*" en verwijst naar "*recente informatie inzake dramatische toestand in Kabardino-Balkarië*", merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De door verzoekster bijgebrachte krantenartikelen dateren overigens van 12 oktober 2013 (over de bezorgdheid van het publiek over wahabisme), 3 mei 2013, 13 maart 2013, 19 oktober 2012, januari 2012, , 15 april 2011, 20 maart 2011, 9 maart 2011 en 4 maart 2011 en kunnen aldus geenszins aantonen dat de situatie in Kabardino-Balkarië, actueel "*ronduit dramatisch en zeer gevaarlijk is*", zoals voorgehouden in het verzoekschrift.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De stelling in het verzoekschrift dat de actuele situatie voor vluchtelingen uit verzoeksters land van herkomst "*geenszins verbeterd is*" en de verwijzing naar (gedateerde) "*informatie inzake dramatische toestand in Kabardino-Balkarië*", toont niet aan dat er aldaar een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 48/4, § 2, c) beoogt bescherming immers enkel te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is, dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoekster een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld, geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat zij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE